

første Aar, og at Ordningen af de provind-
stille Embedslægeforshold i det Væsentlige er
bleven i det Spor, der først anvistes samme
i Løbet af det foregaaende Aarhundrede, idet
det, om end Embedernes Antal i Tiden er
forøget, endstjønt langt fra i Forhold til
Befolkningens Tiltagen, med Hensyn til Em-
bedslægernes væsentligste Funktioner og deres
Lønningsmaade dog stedse er de oprindelige
Grundfættninger, der indtil denne Dag gjøre
sig gjældende paa dette Omraade. I Hoved-
sagen tilbleven med Sygeplejen som sin saa
godt som eneste Opgave og tilmed paa en
Tid, da Fordringerne til denne vare ind-
skrænkede, har Ordningen aldrig været af-
passet til at fyldestgjøre den mindst ligesaa
vigtige Opgave, som Sundhedsplejen stiller;
og efter Haanden som de Krav, denne Op-
gave stiller, ere blevne forøgede, ere de
Ulemper, som den hertil ikke svarende Ord-
ning maatte fremkalde, stedse blevne føleligere,
samtidig med at det har vist sig, at Organi-
sationen end ikke paa Sygeplejens Omraade
kan virke i det Omfang, hvortil den nominelt
er bestemt.

Regjeringens Opmærksomhed har derfor
ogsaa i en allerede længere Aarrække været
henvendt paa dette Forhold med Ønske om
deri at tilvejebringe den høist fornødne Re-
form. Naar dette ikke hidtil har ført til
nogen Henvendelse til den lovgivende Myn-
dighed, er Grunden hertil den, at det maatte
staae Regjeringen klart, at en Reform paa
dette Omraade, foruden at gribe ind i en
Mængde vanskelige Forhold, uundgaeligt vil
stille saa betydelige Fordringer, at Ønsket
om en Reform kun kunde have Udseende til at
blive gennemført, naar der, paa den ene
Side, havde dannet sig en almindeligere Er-
kjendelse af dens Nødvendighed, og der, paa
den anden Side, var tilvejebragt indenfor
Fagmændenes Kredss en videre Samstemning
angaende den Retning, i hvilken Reformationen
maatte forsøges gennemført. Dette Tids-
punkt tror Regjeringen at være kommet nu,
og efterat der i det sidstafvige Aar fra det
fgl. Sundhedskollegium er indgaaet et i
samme efter Forhandling med Landets Hysteri
udarbejdet Forslag til en Medicinalreform,
har Regjeringen ment at burde skride til For-
søget paa idetmindste at faae Reformationen ind-
ledet gennem et første Skridt, nemlig ved
en Omdannelse af det hidtilværende fgl.
Sundhedskollegium. Som herørt, indskræn-
ker det fra det fgl. Sundhedskollegium frem-
komne Forslag sig ikke til denne Del af Re-
formationen alene, men omfatter tillige en Reform
af de provindstille Embedslægers Organisa-
tion. Naar Regjeringen har troet foreløbig
ikke at burde medtage denne Del af Opgaven,

ligger Grunden hertil væsentlig deri, at
denne Del af Forslaget griber saa dybt ind
i en stor Mængde administrative, særligt
kommunale Forhold og i det Hele vil nød-
vendiggjøre en saa gennemgribende Prøvelse
af Enkeltheder, at Regjeringen anser det for-
nødent at lade denne Del af Forslaget under-
kaste en indgaaende Prøvelse, der maa skee
under Tilfaldelse af andre Kræfter end de
blot lægelige, der hidtil udelukkende have
medvirket ved dets Tilblivelse, hvad der selv-
følgelig vil medtage Tid. Det forekommer
imidlertid Regjeringen, at der ikke af Hensyn
hertil er Grund til at opsætte den Del af
Reformen, der efter dens Mening er moden
til Gjennemførelse, og det saameget mindre
som det synes naturligt, at ovennævnte Prø-
velse og Bearbejdelse af det videre Forslag
sker under Medvirkning af det Organ, der
er tænkt som den fremtidige væsentlige Bærer
af Medicinaludviklingen, og som, kaldet til at
bære Ansvar for denne, har berettiget Krav
paa at erholde Indflydelse paa Tilblivelsen
og Indretningen af de Organer, gennem
hvilke den skal løse sin Opgave.

Idet Regjeringen nu ved nærværende
Forslag søger en Afløsning for det hidtilvæ-
rende fgl. Sundhedskollegium, skylder den
først det nævnte Kollegium sin fulde Aner-
kjendelse af, hvad det i den lange Aarrække,
i hvilken det har staaet ved Regjeringens
Side som dens Raadgiver paa Medicinal-
omraadet, har ydet, og i hvilken dets uløn-
nede Medlemmer, med Opoffrelse af Tid og
Kræfter, der kunde have været anvendte paa
taknemmeligere Opgaver, have ydet et høist
værdifuldt Arbejde trods de Hindringer, som
en mangelfuld Organisation og et Apparat,
der ikke svarede til de stillede Opgaver, ide-
ligt maatte lægge det i Vejen. At imidlertid
det ved fgl. Resolution af 22de April 1803
oprettede Sundhedskollegium, for hvilket den
under 15de Juni 1814 udfærdigede Instruy,
der indeholder de nærmere Regler for dets
Ordning, endnu i alt væsentligt er gjældende,
i sin nuværende Sammensætning og med de
Midler, der ere stillede til dets Raadighed,
ikke længere er i Stand til at fyldestgjøre de
Fordringer, der reises af de i Omfang og
Betydning stedse stigende Opgaver, som Nu-
tiden stiller til Sundhedsvæsenet, og den
stedse voksende Erkjendelse af Nødvendigheden
af et energisk Initiativ fra Sundhedsmyndig-
hedernes Side, turde være selvindlysende.
Ligesom det altfor store Antal af Medlemmer,
af hvilke Kollegiet bestaaer, med Nødvendig-
hed maa medføre en vis Langsomhed i Hen-
seende til Sagernes Afgjørelse samt Mangel
paa den fornødne Kraft og Enhed i Forret-
ningsgangen, saaledes er det ogsaa klart, at